

Kist će
jeseni
dotaći svaku granu da vjetar
lišće
s lipa la-
gano strese niz
strminu.
Kad šušti ispod cipela,
neka te sjeta r-
anjava
jer mijenja plamen granja va-
njštinu stabala.
Uzima park u ruke t-
aj buket,
pa isprati zadnjeg ždrala
u klinu.

I vjetar stane,
zapleten u grane
platane.

Iznad runa, k-
oje povrh vala stvaraa, n-
osi pjena,
haran
galeb
puna k-
ljuna k-
liktaj hvale p-
rosiplje na
šljunak.

Gle, ter-
akota!
Rijedak a-
rheološki nalaz,
vaza.
Po njoj
na donjoj
strani
poput vala z-
aljuljani niz urezanih staza –
rani
pleter.
Drag
trag
života
predaka.

Šuška na c-
vrkutavoj grani
lahor.
Već sljedeći mah or-
atorij
se ori, j-
eći
sav Tuškanac.
Uho sluša.
Duša
se hrani
i lijeći.

Vjetar
se poigrava grivom
valova,
nosi
pjenu... A kad jenja,
šeta r-
ivom
te malo va-
njštinu vam mijenja:
haljine njezine dirne,
zaleprša u kosi,
stane –
i već su grane
mirne.

Prorastaju stabla ni-
zinu,
uzdižu vertikalne k-
oje u prvim zrakama sinu,
korijenjem potres
slušaaju jablani,
a vrhovima dalek
vidik
motre.
Spokojno idi k-
amo se oni zaputiše...
No što ja tu ponizan
mogu,
onizak,
krutih še-
pesavih nogu?

Evo i njega –
snijega.

Jele
obuku
bije
nošnje,
uvuku
zvuk u
svoje
hvoje
i krošnje,
premetnu u nešto muklo buku
u tom klobuku.

Kao bunt sa-
trapiji
zime
i snijega,
svibanj e-
nergiju sunca
ulijeva u gibanje...
I ti je se napij i
val te plime
preplavit će te svega.

Gle, gle,
već ste legle.
A vani
 snijeg le-
 prša.
Pršić
vrši č-
 arolije.
 Što li je
 lijepo na polju,
u nirvani!
 Apokrif
zaborava pokriv-
 a Zapolju
i brda tvrda krša.

Propne opnu i blista
kap na dlanu lista.
Krijesovi su planuli s ta-
janstvenom snagom!
Vlago m-
ale kapi, š-
teta je što hlapiš.

Ravnica
s požnjevenom njivom
i blatom
od koga noge zebru,
s jatom
 ptica
 u sivom
 nebu.

Dugo ve-
ć oblak piše
krugove
na površini vode.
Satima je bode
kapima kiše.